

Forhold ingen Forandring sket. Det endeligt afgørende Ord fra Eyberts Side var endnu sletikke bleven sagt.

Det var iøvrigt hende selv, der havde afværget det. Hun havde med Skamfuldhed maattet bekende for sig selv, at Per Sidenius i nogen Tid havde beskæftiget hende mere, end det var tiladeligt i det Øjeblik, da hun stod i Begreb med at love sig bort til en anden. Hun havde i sine søvnløse Nætter maattet gøre Vold paa sig for ikke at tænke paa ham, . . . og hun vilde ikke have den mindste Hemmelighed for Eybert fra det Øjeblik, hun havde givet ham sin Haand. Derfor havde hun søgt at udskyde Afgørelsen, indtil Per var rejst. Hun var overbevist om, at fra den samme Dag, hun vidste ham borte, vilde det være forbi med det nedværdigende Herredømme, han havde faaet over hendes Fantasi.

Idet hun nu fik Øje paa ham i hans nye, engelske Dragt, foer hun let sammen. Hun vidste, at hans Afrejse var nærforestaaende; og det spændte, forskende Udtryk, hvormed han straks ved hendes Indtrædelse iagttog hende, lod hende hurtig ane, med hvilken Hensigt han var kommen. I Begyndelsen undgik hun derfor saa vidt muligt at komme i Nærheden af ham; men da hun indsaae, at hun dog ikke vilde kunne undgaa sin Skæbne; og da hun ogsaa selv kun ønskede at faa en Ende paa det utaalelige Forhold, besluttede hun sig til lige saa